

- e) podobieństwa i różnice pomiędzy FOBT i automatami do gier w rozumieniu części III pod względem interakcji, jaka mogła zaistnieć między graczem a urządzeniem;
- f) czy powyższe kwestie były znane ogółowi graczy korzystających z automatów, albo uznawane przez nich za mające znaczenie lub ważne;
- g) czy różnica w traktowaniu na gruncie podatku VAT jest uzasadniona w świetle którejś z powyższych okoliczności?
- 3) Czy w sytuacji, gdy państwo członkowskie w ramach swobodnego uznania przysługującego mu na podstawie art. 13 część B lit. f) szóstej dyrektywy VAT zwolniło gry losowe z podatku VAT, lecz objęło nim określony rodzaj automatów do gier losowych:
- a) przysługuje mu co do zasady możliwość powołania się na argument o dołożeniu należytej staranności wobec zarzutu naruszenia przez nie zasady neutralności podatkowej?
- b) w razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, jakie czynniki są istotne dla oceny, czy dane państwo członkowskie może zastosować ten środek obrony?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia) w dniu 28 maja 2010 r. — Gheorghe Kita.

(Sprawa C-264/10)

(2010/C 209/41)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Înalta Curte de Casație și Justiție (Rumunia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gheorghe Kita.

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 5 pkt 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW (¹) z dnia 13 czerwca 2002 r. należy dokonywać w ten sposób, że odesłanie (przekazanie) osoby skazanej, wydanej uprzednio na mocy europejskiego nakazu aresztowania w celu przeprowadzenia postępowania karnego, do państwa, którego osoba ta jest obywatelem następuje automatycznie, nawet w braku jej zgody, stanowiącej warunek ustanowiony w europejskiej Konwencji o przekazywaniu osób skazanych?

(¹) Decyzja ramowa Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-276/10)

(2010/C 209/42)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Pardo Quintillán i L. Jelínek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do dokonania transpozycji dyrektywy 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (¹), a w każdym razie nie powiadamiając o tym Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego ciążącym na niej na mocy art. 12 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do systemu prawa krajowego upłynął w dniu 16 stycznia 2009 r.

(¹) Dz.U. 2006 L 372, s. 19